

РЕШЕНИЕ

№ 8180

гр. София, 10.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в публично заседание на 12.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **194** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на И. Д. Л., Р. В. Д., М. Р. П. и Е. И. И. против мълчалив отказ по искане вх. № ОА23-4179/19.03.2024г. на областния управител на област С.. Ответникът чрез процесуалния си представител изразява становище за недопустимост, а по същество – неоснователност на жалбата.

След като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства, съдът в настоящия състав на приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена от лица, които имат правен интерес от оспорването, в законоустановения за това срок. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Производството пред административния орган е образувано по искане за изплащане на обезщетения, направено от жалбоподателите с молба № ОА23-4179/19.03.2024 г. до областния управител на област С. (л.12-13 от делото). Обезщетението е било определено със заповед № ДС-30-00001/05.03.2019г. на областния управител на област С. (л.25-26) за отчуждена част от поземлен имот (ПИ) с идентификатор 68134.2045.1865 по кадастралната карта и кадастралния регистър на [населено място]. Със заповедта е наредено отчуждаването на имоти и части от имоти – частна собственост, засягащи се от обект „Софийски околовръстен път“ (СОП) в участъка от км 35+300 до км 41+400 (от пътен възел „Ц. шосе“ до пътен възел „М.“) и било определено равностойното парично обезщетение (РПО) съобразно Приложение № 1

към заповедта в размер на 157 665 лева за: Д. Н. Н., Д. Ж. Г., Г. Н. Г., М. Р. П. и Е. И. И.. Първото от посочените лица не е жалбоподател в настоящето производство и за него се твърди, че е получил определеното му обезщетение. Видно от удостоверение РЛН29-УГ51-1068(1)/09.06.2020г. на район „Л.“ на Столична община (СО), жалбоподателката И. Д. Л. е наследник по закон на посочения в заповедта съсобственик Г. Н. Г..

Представен е договор за цесия от 15.03.2024г., с който посочената в заповедта съсобственица Д. Ж. Г. и О. С. Г. прехвърлят на Р. В. Д. вземането си към Република България, представляващо дължимото се обезщетение за притежаваните идеални части в размер на 3,75 % от имот с идентификатор 68134.2045.1865. Представен е и договор за цесия от 19.11.2020г., съгласно който И. Д. Л. прехвърля на Р. В. Д. вземането си към Република България, представляващо дължимото се обезщетение за притежаваните идеални части в размер на 25,45 % от имот с идентификатор 68134.2045.1865.

Със свое писмо изх. № ОА23-4179-6/23.04.2024 г. областният управител на област С. (л.50-51), в отговор на молбата № ОА23-4179/19.03.2024 г. за изплащане на парично обезщетение за отчуждавания имот, указал на подателите, че след като представят всички описани в същото писмо документи, преписката ще се разгледа от комисията за изплащане на обезщетения и при наличие на предпоставките за това, такова ще бъде изплатено.

Жалбоподателите оспорили мълчалив отказ по тяхната молба от 19.03.2024г. Установява се от общодостъпната интернет страница на Върховния административен съд (ВАС), че с определение № 11580/30.10.2024 г. по адм. д. № 8802/2024 г. на ВАС, IV отделение е оставено в сила определение № 9378/20.06.2024 г., постановено по адм. дело № 3980/2024 г. по описа на Административен съд-София-град, с което тази жалба е оставена без разглеждане. Посочва се в мотивите на посоченото определение на ВАС, че: „Предвид нормативната уредба на отчуждителното производство и начина на изплащане на обезщетенията за отчуждаваните имоти се налага извод, че компетентните органи са два: инвеститорът на обекта - АПИ и областният управител в случаите по чл. 39, ал. 5 от ЗДС. Ето защо, между двата органа е необходимо да се даде възможност за мнение или съгласие. При това положение срокът за издаване на индивидуален административен акт не е 14-дневен по чл. 57, ал. 1, а е едномесечен, съгласно чл. 57, ал. 5 от АПК. Така напр. в определение № 12758 от 3.10.2013 г. на ВАС по адм. д. № 12194/2013 г., III о. на ВАС. В процесния случай, на искането от 19.03.2024 г. административният орган е следвало да отговори, като издаде съответният акт, в срок до 19.04.2024 г., което той не е сторил. Последвалият мълчалив отказ, съгласно правилото на чл. 149, ал. 2 от АПК, може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. Предвид изложеното подадените жалби срещу мълчаливия отказ на областния управител по заявлението от 19.03.2024 г. се явяват подадени преди изтичането на срока, в който административният орган е следвало да се произнесе. На следващо място, следва да бъде посочено, че мълчалив отказ е налице тогава, когато искането до административния орган се отнася до издаване на индивидуален административен акт и то от неговата компетентност. Следователно за да е налице визирания в чл. 58, от АПК мълчалив отказ е необходимо административният орган да е имал задължение да се произнесе по направеното искане. Действително мълчаливият отказ подлежи на оспорване пред съд, но само при

условие, че органът не се е произнесъл с изричен акт по заявеното искане. В процесния случай, административният орган вече се е произнесъл с изричен акт - писмо изх. № ОА23-4179-6/23.04.2024г., с който не се отказва изплащането на обезщетението за отчуждаване, и който не е оспорен от жалбоподателите“.

След постановяване на цитираното определение, с молба вх. № ОА23-4179-24/19.11.2024г. (л.81) жалбоподателите са отправили ново искане за изплащане на сумите по заповедта за отчуждаване. В молбата е изразено становище, че документите, посочени в т.2-7 от писмо изх. № ОА23-4179-6/23.04.2024г. на областния управител са му вече представени с предходното искане, а тези по т.1 и т.2 са неотнормими, предвид вече изплатеното обезщетение на съсобственика Д. Н.. Предвид изложените по-горе мотиви следва да се приеме, че срокът за произнасяне по тази молба е едномесечен и съответно, е изтекъл на 19.12.2024г. Не се установява и не се твърди областният управител да се е произнесъл по молбата от 19.11.2024г. в срока за това или впоследствие. Тъй като тази молба обективира становището на подателите относно указанията, дадени от административния орган по направеното искане за плащане от 19.03.2024г., е налице мълчалив отказ по него. Срокът за обжалване на такъв отказ, установен в чл.149, ал.2 АПК, е започнал да тече от 20.12.2024г., когато е подадена настоящата жалба. Ето защо и по съображенията, изложени в цитираното определение № 11580/30.10.2024 г. по адм. д. № 8802/2024 г. на ВАС, IV отделение следва да се приеме, че жалбата е допустима. Оспореният в случая акт има характера на административна услуга по смисъла на § 1, т.2, б. „в“ от Допълнителната разпоредба на Закона за администрацията – отказ да бъде извършено административно действие, което представлява законен интерес за жалбоподателите. Този отказ представлява индивидуален административен акт съгласно чл.21, ал.4 АПК.

Наред с това, не се установява да са били изпълнени в цялост указанията, дадени с писмо изх. № ОА23-4179-6/23.04.2024г. на областния управител. По т.1 от писмото е указана необходимостта всеки от съсобствениците да подаде заявление по приложен образец, или всички общо да подадат такава. Неоснователен е доводът на жалбоподателите, че общо заявление не може да бъде подадено поради по-рано изплатеното обезщетение на един от съсобствениците. В този случай е следвало заявление по образец да бъде подадено от всеки от останалите или последните - едно общо.

По т.2 от писмото е изискана скица на ПИ с идентификатор 68134.2045.1865 в оригинал или нотариално заверен препис, което изискване не е изпълнено. Молбата от 19.11.2024г. е значително отдалечена във времето от датите на издаване на по-рано представените скици на имота – съответно от 23.10.2018г. и 29.07.2020г. С оглед задължението на административния орган да основава действията си на надлежно изяснени релевантни обстоятелства, негово правомощие е да изисква актуална информация за същите.

По т.3 от писмото е изискано удостоверение за вписвания, отбелязвания и заличавания за същия ПИ в оригинал или нотариално заверен препис. С искането за плащане от 19.03.2024г. е представена такава справка, но от 18.03.2024г. и удостоверение изх. № 1269/11.01.2024г. от Службата по вписванията (СВ) за периода 20.04.2010г. – 10.01.2024г. По изложените по-горе съображения, предвид липсата на представена актуална справка съдът в настоящия състав приема, че и това релевантно изискване не е било изпълнено от заявителите. Наред с това, представените

документи нямат и необходимата заверка, указана в писмото, предвид изложеното по-долу.

По т.4 от писмото са изискани нотариално заверени документи за собственост. Не се установява изпълнението на това изискване. Действително, съгласно чл.32 от Закона за адвокатурата (ЗА), адвокатът или адвокатът от Европейския съюз в кръга на работата си има право да заверява преписи от документи, които са му предоставени във връзка или по повод защитата на правата и законните интереси на негов клиент и пред органи тези преписи имат силата на официално заверени документи. С искането за плащане от 19.03.2024г. са били представени нотариален акт (НА) вх. рег. № 14764/20.04.2010г. и № 23185/21.04.2016г. на СВ, които имат поставен щемпел „Вярно с оригинала“ и подпис върху него, но така направената заверка не предоставя информация за това, от кого са поставени. Съответно, няма основание да се заключи, че това е заверка от адвокат със силата на официално заверен документ, на основание цитираната разпоредба. Същите съображения се отнасят до документите, указани в т.5, т.6 и т.7.

По т.8 от писмото е указана необходимостта всеки от съсобствениците да подаде нотариално заверена декларация или нотариално заверен споразумителен протокол, определящ дяловете на съсобствениците в отчуждената част от имота, с посочени идеални части от ПИ и съответните суми съобразно дела на съответния съсобственик. Неоснователен е доводът на жалбоподателите, че споразумителен протокол не може да бъде съставен поради по-рано изплатеното обезщетение на един от съсобствениците. В този случай е следвало указаната нотариално заверена декларация да бъде подадена от всеки от останалите или последните да представят споразумителен протокол между тях. Обезщетението за съответния съсобственик се определя поотделно съобразно неговия дял и поради това, ирелевантно за частите на останалите е изплащането на припадащата се част на един от тях.

При така установените обстоятелства, не се установява да са били налице условията за издаване на поискания индивидуален административен акт. Поради това и съгласно чл.170, ал.2 АПК жалбата е неоснователна. Относно искането на жалбоподателката Р. В. Д. следва да се отбележи и, че спрямо нея липсва основание за определяне и изплащане на обезщетение и при наличие на останалите предпоставки за това. Съгласно чл.99, ал.1 от Закона за задълженията и договорите, кредиторът може да прехвърли своето вземане, освен ако законът, договорът или естеството на вземането не допускат това. В случая, естеството на вземането не допуска прехвърлянето му, тъй като заповедта за определяне на обезщетение не съставлява изпълнително основание за изплащане на съответната сума. Съгласно специалната норма на чл.39, ал.1 от Закона за държавната собственост, имотът е отчужден, когато определеното паричното обезщетение е преведено по сметка на правоимащите лица. Преди този момент последните запазват собствеността си върху имота и в този смисъл, определеното обезщетение не представлява тяхно вземане, годно да бъде предмет на цесия. Правоимащи са лицата, посочени за собственици в заповедта за отчуждаване и именно на тях е дължимо плащане съобразно правилата на специалния закон.

Предвид изложеното, съдът в настоящия състав намира, че оспореният отказ е законосъобразен. С оглед изхода на делото разносните остават за жалбоподателите така, както са направени. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Д. Л., с ЕГН [ЕГН], Р. В. Д., с ЕГН [ЕГН], М. Р. П., с ЕГН [ЕГН], и Е. И. И., с ЕГН [ЕГН], против мълчалив отказ по искане вх. № ОА23-4179/19.03.2024г. на областния управител на област С..

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: